

School en Leven

jg.17, nr.4, 23-9-1915

IN ERNST.

Voor M. J. B.

Ja, beste M. J. B. het is mij heusch ernst met dien Maandagochtendschooltijd van half elf tot twaalf. Tot *twaalf*, de zetter heeft 't nog „*erger*” gemaakt.

En dus val ik U nu leelijk tegen? Dat spijt me heel erg. U hadt dus blijkbaar wat beters verwacht van me. Zeer vleierend. Kende U me nu ook nog maar zóó, dat U er van overtuigd was, dat luiheid noch luiheidsaansporing van mij te wachten zijn!

Uw stukje maakt het noodig, dat ik er 't een en ander over zeg.

U raadt me aan, den nacht aan zijn eerste eind te verlengen. U prijst me een voorbeeld aan van een echt-paar, dat na half negen niet meer ontvangen kon, omdat 't dan sliep als een mol. Maar, — dat aan mij te zeggen of te raden is *prêcher* un *converti*. Bij ons, juist in die vele jaren, waarin ik: de Maandagmorgenverkorting noodig had gehad, ging om *negens uur* in den Zondagavond, voor ons allen, ouders en opgegroeide kinderen, het licht uit.

U vindt als hoofdbezwaar dat men nog meer de kinderen in de gelegenheid zal stellen, laat op te blijven. Maar hoor U nu eens — er zijn twee categorieën van menschen alzo ook van ouders: *verstandige* en *onverstandige*. Van

de eerste categorie is mijn verzoek bedoeld. — Zij zijn het ook, die hun kinderen den ganschen Zondag laten genieten van zon en ozon. — Dezulken doen niet aan domheidjes als kinderen later op laten blijven en bruiloften laten meemaken. — Bovendien, na een dag van zon en ozon houdt men de kinderen eenvoudig niet overeind. —

Kan *ik* 't helpen, dat dat Maandagmorgenverkorting ook van de *onverstandige* ouders zal zijn? Kunt *gij* me het goede noemen, dat alleen ten goede werkt en nooit tot het kwade misbruikt kan worden?

NANNIE VAN WEHL.